

Sygn. akt: II W 184/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Angelika Kurkiewicz

Protokolant st.sekr.sądowy Wojciech Rydzio

w obecności oskarżyciela Komisariatu Policji T. W. P.

po rozpoznaniu dnia 2 kwietnia 2019r., 16 maja 2019 r. sprawy

B. B., s. W. i T. z domu O.,

ur. (...) w T.

obwinionego o to, że:

1. W dniu 30 czerwca 2018 r., około godz. 15:10, w T., na ul. (...) przechodził przez jezdnię w miejscu niedozwolonym, tj. przez drogę dwujezdniową jednokierunkową oddzieloną pasami zieleni,
 2. W tym samym miejscu i czasie podczas legitymowania przez funkcjonariusza Policji nie okazał dowodu osobistego, mimo iż posiadał go przy sobie,
- tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 13 pkt 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym, art. 65§2 kw

orzeka:

- I. Uznaje obwinionego **B. B.** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów tj. wykroczeń z art. 97 kw w zw. z art. 13 pkt 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2018, poz. 1990 tekst jednolity) i art. 65 § 2 kw i za to w myśl art. 9 § 2 kw na podstawie art. 65 § 2 kw wymierza mu karę 50 (pięćdziesiąt) złotych grzywny;
- II. Zwalnia obwinionego od ponoszenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 184/19

UZASADNIENIE

W dniu 30 czerwca 2018 r. funkcjonariusze policji : M. G. i S. S. pełnili służbę patrolową w rejonie ulicy (...) na odcinku S. L.- (...) w T.. Około godziny 15.10 na ulicy (...) zauważyli 3 mężczyzn przechodzących w miejscu niedozwolonym przez drogę dwujezdniową, jednokierunkową, oddzieloną pasem zieleni. W związku z powyższym funkcjonariusze policji podjęli wobec tychże mężczyzn interwencję. W trakcie legitymowania, jeden z mężczyzn nie okazał dowodu osobistego albowiem jak stwierdził, nie miał go wówczas przy sobie. Poproszono go więc o opróżnienie kieszeni. W portfelu należącym do tego mężczyzny ujawniono jego dowód osobisty. Mężczyzną tym okazał się B. B..

Z uwagi na popełnienie dwóch wykroczeń, B. B. zaproponowano mandat w wysokości 600 zł, którego przyjęcia odmówił.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego B. B. k.3-24, 42;

zeznania świadka M. G. k.9, 45;

notatka urzędowa k. 1)

Obwiniony B. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 97 kw. Wyjaśnił, iż rzeczywiście przechodził w miejscu niedozwolonym albowiem z uwagi na swój stan zdrowia nie może długo chodzić, gdyż wówczas zaczynają go bardzo boleć nogi i kręgosłup. Tego dnia chciał jak najszybciej dotrzeć do celu tj. siłowni przy lesie albowiem lekarz i rehabilitant zalecili mu serię ćwiczeń. Ponadto dodał, iż w momencie kiedy przechodził przez jezdnię droga była pusta i nie stwarzał zagrożenia w ruchu drogowym. Wskazał, że gdyby nie ból podczas każdego kroku, to przeszedłby przez przejście dla pieszych. Co do drugiego z zarzucanych mu czynów obwiniony wyjaśnił, iż podał ustnie swoje dane osobowe i początkowo był naprawdę przekonany, iż nie posiadał przy sobie dowodu osobistego.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego dotyczącym pierwszego z zarzucanych mu czynów. W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego znajdują bowiem swoje odzwierciedlenie w wiarygodnych zeznaniach świadka M. G. oraz w pozostałym materiale dowodowym zebrany w sprawie. Za niewiarygodne uznano natomiast wyjaśnienia B. B. co do drugiego z zarzucanych mu czynów. Jak wynika z wiarygodnych zeznań świadka M. G. obwiniony twierdził, że nie ma dowodu osobistego przy sobie osobistego, a następnie ujawniono tenże dowód w jego portfelu.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka M. G. (k.9,45). Sąd nie znalazł podstaw, dla których miałby odmówić wiarygodności jego zeznaniom. Zostały one bowiem złożone przez bezstronnego świadka, który nie miał żadnego interesu w pomawianiu obwinionego, na co wskazuje chociażby fakt, iż potwierdził on, że mężczyźni nie stwarzali zagrożenia w ruchu drogowym i że nie pamięta czy B. B. wspominał coś o swoim zdrowiu. Ponadto jego zeznania są logiczne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym. W zeznaniach funkcjonariusza policji trudno dopatrzeć się też sprzeczności mogących podważyć ich wiarygodność.

Za wiarygodny Sąd uznał materiał dowodowy dołączony do akt w postaci dokumentów: k. 1- notatki urzędowej, k. 10 –informacji z ewidencji ukaranych kierowców, k. 17 – informacji z K., k. 36-41 –dokumentacji przedłożonej przez obwinionego albowiem zostały one sporządzone w przepisanej prawem formie przez uprawnione do tego osoby, a żadna ze stron nie podważyła ich wiarygodności.

Sąd przyjął, iż działanie B. B. wyczerpało znamiona wykroczeń z art. 97 kw i art. 65§2 kw ponieważ w dniu 30 czerwca 2018 r., około godz. 15:10, w T., na ul. (...) przechodził przez jezdnię w miejscu niedozwolonym, tj. przez drogę dwujezdniową jednokierunkową oddzieloną pasami zieleni oraz w tym samym miejscu i czasie podczas legitymowania przez funkcjonariusza Policji nie okazał dowodu osobistego, mimo iż posiadał go przy sobie.

Zgodnie z art. 97 kw uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie podlega karze grzywny do 3.000 złotych albo karze nagany.

Jest to wykroczenie formalne. Popołnione może być zarówno w wyniku działania jak i z zaniechania, gdy z przepisu innej ustawy będzie wynikać obowiązek zachowania się w określony sposób. Warunkiem uznania danego zachowania za wykroczenie stypizowane w art. 97 kw jest dopuszczenie się go na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu. Strona podmiotowa, zgodnie z ogólną zasadą przyjętą w art. 5 kw, może polegać zarówno na umyślności, jak i nieumyślności (por. An. Michalska-Warias [w:] Kodeks wykroczeń, Komentarz, pod. red. T. Bojarski, Warszawa 2015 r., s. 383-384).

Dyspozycja przepisu art. 97 kw ma charakter typowo blankietowy, tzn. że dopełnienia znamion wykroczenia należy szukać w innych aktach prawnych określających zachowania godzące w bezpieczeństwo lub porządek ruchu. Zgodnie z art. 13 pkt. 5 ustawy PoRD na obszarze zabudowanym, na drodze dwujezdniowej lub po której kursują tramwaje po torowisku wyodrębnionym z jezdni, pieszy przechodząc przez jezdnię lub torowisko jest obowiązany korzystać **tylko z przejścia dla pieszych**. Nie ma znaczenia fakt, czy wówczas w tym miejscu odbywa się ruch pojazdów i czy sprawca

wykroczenia zagraża bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Nie bez powodu ustawodawca nie określił żadnych wyjątków od przechodzenia przez przejście dla pieszych w przypadku drogi dwujezdniowej jednokierunkowej albowiem drogi te przez samą ich wielkość stwarzają potencjalne zagrożenie dla pieszych podczas ich przechodzenia poza pasami.

Zebrany materiał dowodowy, w szczególności zeznania świadka, nie budzą więc wątpliwości, iż obwiniony dopuścił się wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 13 pkt. 5 prawo o ruchu drogowym.

W ocenie Sądu nie ulega również wątpliwości, iż obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona wykroczenia z art. 65 § 2 kw, poprzez nie udzielenie umundurowanemu funkcjonariuszowi publicznemu upoważnionemu do legitymowania dokumentów co do tożsamości własnej. Odpowiedzialność za czyn z art. 65 kw ustawodawca wiąże z ustawowym uprawnieniem do żądania podania swoich danych osobowych lub do legitymowania przysługującego określonego organowi państwowemu lub instytucji, co jest zgodne z treścią art. 51 Konstytucji RP z 1997 r. stanowiącym, iż nikt nie może być obowiązany inaczej niż na podstawie ustawy do ujawniania informacji dotyczącej jego osoby (Tomasz Grzegorzczak (red.), Wojciech Jankowski, Monika Zbrojewska, Kodeks wykroczeń. Komentarz, LEX 2010 s. 149). Funkcjonariusz policji zgodnie z art. 15 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 14 ust.1 pkt.1 . ustawy o policji miał prawo wylegitymować obwinionego, tym bardziej, że popełnił on wykroczenie z art. 97 kw, a B. B. odmawiając okazania dokumentu co do własnej tożsamości , który to dokument posiadał przy sobie dopuścił się wykroczenia penalizowanego w art. 65 § 2 kw.

Obwinionemu B. B. Sąd wymierzył karę grzywny w wysokości 50 złotych. Sąd wymierzając obwinionemu karę we wspomnianym wyżej wymiarze miał na uwadze fakt, iż swoim postępowaniem nie spowodował zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Sąd przy wymiarze kary wziął pod uwagę również sytuację materialną, osobistą, zdrowotną i rodzinną obwinionego. Obwiniony nie pracuje, utrzymuje się z renty w wysokości 1080 zł, płaci alimenty na 3 dzieci w łącznej w wysokości 1000 zł, nie posiada żadnego majątku.

W ocenie Sądu kara ograniczenia wolności, biorąc pod uwagę stan zdrowia obwinionego, nie byłaby wykonywana. Sąd uznał, iż kara grzywny w wysokości 50 zł, jest tak naprawdę karą symboliczną biorąc pod uwagę, iż mandat proponowany przez funkcjonariuszy wynosił 600 zł, tym bardziej, że obwiniony dopuścił się aż dwóch wykroczeń, a ponadto obwiniony był już wcześniej karany za przestępstwa.

Sąd w podstawie wymiaru kary w wyroku zastosował art. 9§2 kw. W myśl bowiem art. 9 § 2 kw jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę. W przedmiotowej sprawie sankcje karne za wykroczenie z art. 65§2 kw są surowsze niż z art. 97 kw.

W ocenie Sądu kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia winy obwinionego, stopnia społecznej szkodliwości czynu, właściwości i warunków osobistych sprawcy. Sąd uznał również, iż kara ta jest wystarczająca do osiągnięcia wobec obwinionego celów zapobiegawczych i wychowawczych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z uwagi na sytuację materialną Sąd w myśl art.17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r,Nr.49,poz. 223 z późniejszymi zmianami) i art 624§ 1 kpk w zw. z art.119 kpw zwolnił obwinionego od ponoszenia opłaty sądowej zaś wydatkami poniesionymi w toku postępowania , obciążył Skarb Państwa.